

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເດືອນຕຸລາ 2011

ທ່ານສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ

ໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ໂມເຊ, ສາດສະດາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ໂລກເຄີຍຮູ້ຈັກ, ໄດ້ຖືກລ້ຽງດູໂດຍທິດາຂອງຟາລາໂອ ແລະ ໄດ້ໃຊ້ເວລາ 40 ປີ ທຳອິດຂອງເພິ່ນຢູ່ໃນວັງກະສັດຂອງປະເທດເອຢິບ. ເພິ່ນຮູ້ດ້ວຍຕົນເອງເລື່ອງຄວາມ ຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ ແລະ ຄວາມຫລຸຫລາຂອງອານາຈັກໃນສະໄໝໂບຮານນັ້ນ.

ຫລາຍປີຕໍ່ມາ, ຢູ່ເທິງພູທີ່ຫ່າງໄກ, ແສນໄກຈາກຄວາມສະຫງ່າງາມ ແລະ ຄວາມເລີດລ້ຳຂອງ ປະເທດເອຢິບທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ໂມເຊໄດ້ຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ກ່າວກັບພຣະອົງໜ້າຕໍ່ໜ້າ ຄືກັນກັບມະນຸດເວົ້າລົມກັນ.¹ ໃນຊ່ວງລະຍະການມາຢ້ຽມຢາມນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ໂມເຊ ເຫັນຜົນຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຫັນໜ້ອຍໜຶ່ງເຖິງວຽກງານ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພາບສິ້ນສຸດລົງ, ໂມເຊໄດ້ລົ້ມລົງຢູ່ກັບພື້ນດິນເປັນເວລາຫລາຍ ຊົ່ວໂມງ. ເມື່ອເພິ່ນມີແຮງຂຶ້ນ, ເພິ່ນສຳນຶກ ໄດ້ວ່າ ໃນຕະຫລອດເວລາທີ່ເພິ່ນຢູ່ໃນວັງຂອງຟາລາໂອ, ສິ່ງເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນກັບເພິ່ນຈັກເທື່ອ.

ເພິ່ນກ່າວວ່າ ເພິ່ນຮູ້ວ່າມະນຸດບໍ່ສຳຄັນຫຍັງເລີຍ.²

ເຮົາມີຄ່າໜ້ອຍກວ່າດັ່ງທີ່ເຮົາຄິດ

ເມື່ອເຮົາຮຽນຮູ້ຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດກໍ່ຮູ້ກັບຈັກກະວານ, ເຮົາຍິ່ງເຂົ້າໃຈມັນຫລາຍຂຶ້ນ ເທົ່ານັ້ນ— ຢ່າງໜ້ອຍໃນພາກສ່ວນນ້ອຍໆ—ໃນສິ່ງທີ່ໂມເຊໄດ້ຮູ້ຈັກ. ຈັກກະວານແມ່ນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານ, ລຶກລັບ, ແລະ ຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມຈົນເກີນກວ່າມະນຸດຈະ ເຂົ້າໃຈໄດ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ ໂມເຊວ່າ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງໂລກຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ.³ ຄວາມແປກປະຫລາດຂອງຄຳຄືນເປັນປະຈັກພະຍານ ອັນສວຍງາມເຖິງຄວາມຈິງນັ້ນ.

ມີສອງສາມຢ່າງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັດສະຈັນໃຈເຊັ່ນນັ້ນໃນຂະນະທີ່ຂັບຍົນ ຜ່ານຄໍາຄືນອັນມີຄວາມມະຫາສະໝຸດ ແລະ ທະວີບຕ່າງໆ ແລະ ຫລຽວອອກໄປທາງຫົວຍົນ ເບິ່ງຄວາມສວຍສົດງົດງາມຂອງໝູ່ດວງດາວເປັນລ້ານໆ.

ນັກກາລາສາດໄດ້ພະຍາຍາມນັບໝູ່ດວງດາວຢູ່ໃນຈັກກະວານ. ນັກວິທະຍາສາດ ກຸ່ມໜຶ່ງໄດ້ປະເມີນ ຈຳນວນດວງດາວພາຍໃນຂອບເຂດຂອງກ້ອງສ່ອງ ວ່າມີຫລາຍກວ່າ 10 ເທົ່າຂອງຈຳນວນດິນຊາຍ ຢູ່ໃນຊາຍຫາດທະເລ ແລະ ໃນທະເລຊາຍຢູ່ໃນໂລກນີ້.⁴

ການສະຫລຸບນັ້ນກໍຄ້າຍຄືກັນກັບການປະກາດຂອງສາດສະດາເອໂນກໃນສະໄໝໂບຣານ ທີ່ວ່າ: “ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ ທີ່ມະນຸດຈະສາມາດນັບຝຸ່ນຂອງແຜ່ນດິນໂລກໄດ້, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ມີໂລກເປັນລ້ານໆທີ່ ເໝືອນກັນນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ຖືວ່ານີ້ຄືການເລີ່ມຕົ້ນສ້າງຂອງພຣະອົງ.”⁵

ເມື່ອກ່າວເຖິງຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານແຫ່ງການສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ຈິ່ງບໍ່ເປັນສິ່ງແປກປະຫລາດ ທີ່ກະສັດເປັນຢາມິນໄດ້ແນະນຳຜູ້ຄົນຂອງເພິ່ນວ່າ “ໃຫ້ຊົງຈຳສະເໝີເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ພຣະເຈົ້າກັບຄວາມບໍ່ມີຄ່າຫຍັງຂອງພວກທ່ານເອງ.”⁶

ເຮົາມີຄ່າຫລາຍກວ່າດັ່ງທີ່ເຮົາຄິດ

ເຖິງແມ່ນວ່າມະນຸດບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ, ແຕ່ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັດສະຈັນໃຈທີ່ຈະ ຄິດວ່າ “ຄຸນຄ່າຂອງຈິດວິນຍານຍິ່ງໃຫຍ່ໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະເຈົ້າ.”⁷

ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາຫລຽວເບິ່ງຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະວານ ແລະ ກ່າວວ່າ, “ມະນຸດມີຄ່າ ຫລາຍເທົ່າໃດ ຖ້າປຽບທຽບໃສ່ກັບລັດສະໝີພາບແຫ່ງການສ້າງ?” ພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງໄດ້ ກ່າວວ່າ ເຮົາເປັນເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຈັກກະວານຂຶ້ນ! ວຽກງານ ແລະ ລັດສະໝີພາບຂອງ ພຣະອົງ—ຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະວານ—ຄືການຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ນຳຄວາມສູງສົ່ງມາໃຫ້ມະນຸດ.⁸ ອີກຄຳໜຶ່ງ, ຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານແຫ່ງນິລັນດອນ, ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ ແລະ ຄວາມລຶກລັບຂອງຊ່ອງວ່າງ ແລະ ເວລາທັງໝົດໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ສຳລັບຜົນປະໂຫຍດຂອງຊີວິດມະຕະ ດັ່ງເຊັ່ນທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ສ້າງ ຈັກກະວານ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ບັນລຸຄວາມສາມາດອັນສູງສົ່ງຂອງເຮົາ ໃນຖານະທີ່ ເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະອົງ.

ນີ້ຄືສິ່ງກົງກັນຂ້າມຂອງມະນຸດ: ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບພຣະເຈົ້າແລ້ວ, ມະນຸດບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ ແຕ່ເຮົາມີຄ່າທີ່ສຸດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບການສ້າງອັນເປັນນິດ ເຮົາອາດປະກົດວ່າ ບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ, ແຕ່ເຮົາມີໄຟແຫ່ງນິລັນດອນລູກໃໝ່ຢູ່ພາຍໃນຕົວ. ເຮົາມີຄຳສັນຍາແຫ່ງຄວາມສູງສົ່ງ ທີ່ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້—ໂລກທີ່ບໍ່ມີທີ່ສຸດ—ຢູ່ແຕ່ ເອື້ອມມີຂອງເຮົາ. ແລະ ມັນເປັນຄວາມປະສົງອັນ ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະ ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ບັນລຸມັນໄດ້.

ຄວາມໂງ່າຈ້າຂອງຄວາມຈອງຫອງ

ຜູ້ລ້ອມທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຮູ້ວ່າ ເຄື່ອງມືທີ່ໄດ້ຜົນດີທີ່ສຸດຂອງມັນ ໃນການພາລູກງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຫລົງ ຫາງໄປຄືການຊຸກຂຸນໃຫ້ມະນຸດເຮັດສິ່ງກົງກັນຂ້າມ. ຕໍ່ບາງຄົນ, ມັນຈະຊຸກຂຸນເຂົາໃຫ້ເປັນຄົນ ຈອງຫອງ, ຍົກຍ້ອງເຂົາ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຂົາໃຫ້ຄິດວ່າຕົນເອງ ສຳຄັນກວ່າ ແລະ ທຳລາຍບໍ່ໄດ້. ມັນບອກເຂົາວ່າ ເຂົາເລີດກວ່າຄົນທຳມະດາ ແລະວ່າເພາະຄວາມສາມາດ, ສິດທິການເກີດ, ຫລື ສະຖານະພາບ ໃນສັງຄົມ, ເຂົາຖືກແຍກອອກຈາກຄົນທຳມະດາທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຂົາ. ມັນຊຸກຂຸນເຂົາ ໃຫ້ເຊື່ອວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ກົດຂອງຜູ້ໃດ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຫຍຸ້ງກ່ຽວກັບບັນຫາຂອງຄົນໃດ.

ອັບຣາຮາມ ລົງກັນ ມັກກາບ ກອນຂໍ້ນີ້ທີ່ວ່າ:

*ໄອ້ ເປັນຫຍັງວິນຍານຂອງມະນຸດຈຶ່ງຕ້ອງຈອງຫອງ?
ຄືກັນກັບດາວສະເດັດລົງຢ່າງຈະຫລວດ, ເໝືອນຂີ້ເມື່ອໄຫລຢ່າງໄວວາ,
ເໝືອນຟ້າແມບເຫລື້ອມຟາດລົງທັນທີ, ເໝືອນຄື້ນນ້ຳແຕກຊັດກະຈາຍ,
ຊີວິດມະນຸດຜ່ານໄປຢ່າງວ່ອງໄວເຊັ່ນນັ້ນ.⁹*

ສານຸສິດຂອງພຣະເຢຊູຄິດເຂົ້າໃຈແນວນັ້ນເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບນິລັນດອນ, ການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາ ໃນມະຕະນີ້ເປັນພຽງແຕ່ “ຊ່ວງລະຍະນ້ອຍໜຶ່ງ” ເທົ່ານັ້ນໃນຊ່ວງວ່າງ ແລະ ເວລາ.¹⁰

ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຄຸນຄ່າທີ່ແທ້ຈິງຂອງບຸກຄົນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ຝ່າຍໂລກເຄົາລົບນັບຖື ວ່າເປັນລະດັບສູງ. ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຖິງແມ່ນທ່ານຈະທ້ອນເອົາເງິນທັງໝົດຢູ່ໃນໂລກນີ້ ແລ້ວຮວມມັນໄວ້ເປັນກອງໃຫຍ່ ແຕ່ເງິນນັ້ນຈະບໍ່ສາມາດຊື້ພຽງແຕ່ເຂົ້າຈີ່ອັນດຽວໃນສະຫວັນໄດ້.

ຄົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບ “ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນມູນມໍລະດົກ”¹¹ ຄືຄົນທີ່ກາຍເປັນ “ຄືກັນກັບເດັກນ້ອຍ, ບອກລອນສອນງ່າຍ, ຖ່ອມຕົນ, ອົດທົນ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ.”¹² “ເພາະທຸກຄົນທີ່ຍົກຕົວຂຶ້ນຈະ ຖືກຖອນລົງ; ແຕ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖ່ອມຕົວລົງ ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນ.”¹³ ສານຸສິດເຊັ່ນນັ້ນເຂົ້າໃຈອີກວ່າ “ເມື່ອທ່ານຮັບໃຊ້ ເພື່ອນມະນຸດດ້ວຍກັນ ພວກທ່ານກໍຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານນັ້ນເອງ.”¹⁴

ເຮົາບໍ່ໄດ້ຖືກລົມ

ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ຊາຕານລ້ລວງຄື ຜ່ານຄວາມທ້ຽບໃຈ. ມັນພະຍາຍາມໃຫ້ເຮົາເອົາໃຈໃສ່ກັບຄວາມ ບໍ່ສຳຄັນຂອງຕົນເອງ ຈົນວ່າເຮົາເລີ່ມຕົ້ນສົງໄສວ່າເຮົາບໍ່ມີຄ່າ. ມັນບອກ ເຮົາວ່າ ເຮົາບໍ່ສຳຄັນຫຍັງ ເລີຍທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນມາສົນໃຈ, ວ່າເຮົາຖືກລົມໄປແລ້ວ—ຖືກພຣະເຈົ້າລົມໄປແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນປະສົບການສ່ວນຕົວກັບທ່ານ ຊຶ່ງບາງທີອາດຊ່ອຍບາງຄົນທີ່ ຮູ້ສຶກບໍ່ສຳຄັນ, ຖືກລົມ, ຫລື ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍໄດ້.

ຫລາຍປີມາແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຝຶກຂັບຍົນຢູ່ສະໜາມບິນປ່ອນໜຶ່ງໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໄກບ້ານ, ເປັນທະຫານຊາວເຢຍລະມັນໜຸ່ມ, ເກີດຢູ່ປະເທດ ເຊັກໂກສະໂລວາເກຍ, ເຕີບ ໂຕຂຶ້ນຢູ່ເຢຍລະມັນພາກຕາເວັນອອກ; ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເວົ້າພາສາອັງກິດໄດ້ ພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ໄດ້ດີວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງໄປຝຶກຫັດຢູ່ລັດເທັກຊັດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຢູ່ໃນຍົນລຳໜຶ່ງໃກ້ຄືນ ໂດຍສານຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ເວົ້າດ້ວຍສຳນຽງຄົນທາງໃຕ້. ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳເວົ້າຂອງລາວເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຜິດພາສາ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຢ້ານ ກົວຫລາຍ ເມື່ອຄິດກ່ຽວກັບການສອບເສັງແຂ່ງເອົາຄະແນນສູງກັບນັກຮຽນທີ່ເປັນຄົນເວົ້າພາສາ ອັງກິດຕັ້ງແຕ່ເກີດ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປເຖິງສະໜາມບິນນ້ອຍຢູ່ເມືອງບິກສະປຣິງ, ລັດເທັກຊັດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາ ແລະ ພົບເຫັນສາຂານ້ອຍຂອງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍ ຊຶ່ງມີສະມາຊິກຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ໃຊ້ຫ້ອງເຊົ່າ ຢູ່ໃນຄ້າຍນັ້ນເອງເປັນປ່ອນນະມັດສະການ. ສະມາຊິກພວມທຳການສ້າງຕຶກໂບດນ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງ ເພື່ອເປັນຕຶກໂບດຖາວອນສຳລັບສາສນາຈັກ. ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ສະມາຊິກຕ້ອງໄດ້ສ້າງຕຶກໃໝ່ເອງ.

ທຸກມື້ທຸກວັນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຝຶກຂັບຍົນ ແລະ ສຶກສາຢ່າງພາກພຽນຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໄດ້ ແລະ ຈາກນັ້ນໄດ້ໃຊ້ເວລາທີ່ເຫລືອຢູ່ຊ່ອຍສ້າງຕຶກໂບດໃໝ່ນັ້ນ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນຮູ້ວ່າ ຄຳວ່າ

ສອງຄູນສີ່ ບໍ່ໄດ້ເປັນບາດກ້າວຂອງການເຕັ້ນລຳ, ແຕ່ເປັນທ່ອນໄມ້. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະ
ຫລີກຫົວໄປໄມ້ຈາກໄມ້ຄ້ອນຕີນຳອີກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ເວລາຫລາຍທີ່ສຸດເພື່ອຊ່ອຍສ້າງຕຶກໂບດ ຈົນວ່າປະທານສາຂາ—ຜູ້ຊົງເປັນນາຍຄູ
ສອນຂັບຍົນຄົນໜຶ່ງຂອງພວກເຮົາ—ໄດ້ສະແດງຄວາມຫວັງໄຍວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຄວນໃຊ້ເວລາສຶກສາ
ຮຳຮຽນຫລາຍກວ່ານັ້ນ.

ໝູ່ເພື່ອນນັກຮຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ໃຊ້ເວລາວ່າງເຮັດກິດຈະກຳອື່ນໆຄືກັນ, ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ
ບາງອັນອາດບໍ່ສອດຄ່ອງກັບກິດຈະກຳທີ່ບົ່ງໄວ້ຢູ່ໃນປື້ມ *ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ*.
ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າກໍໄປຮ່ວມກັບສາຂານ້ອຍໆ ເທັກຊັນນີ້, ເພື່ອຮຽນເປັນຊ່າງໄມ້, ແລະ ຮຽນພາສາ
ອັງກິດຕື່ມອີກ ເພື່ອຈະໄດ້ບັນລຸການເອີ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການເປັນຄູສອນໃນກຸ່ມແອວເດີ ແລະ
ໃນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ.

ໃນຕອນນັ້ນ, ເມືອງບິກສະປຣິງ, ທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບຊີ, ເປັນເມືອງນ້ອຍໆ, ບໍ່ສຳຄັນ, ເປັນບ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນ
ບໍ່ຮູ້ຈັກ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກແນວນັ້ນຄືກັນກ່ຽວກັບຕົນເອງ—ບໍ່ສຳຄັນ, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກ, ແລະ
ຢູ່ຕົວຄົນດຽວ. ເຖິງແມ່ນເຊັ່ນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ ສົງໄສວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າລົມຂ້າພະເຈົ້າ ຫລືວ່າ
ພຣະອົງຊອກຫາຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຫັນຢູ່ບ່ອນນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າບໍ່ສຳຄັນຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະຢູ່ບ່ອນໃດ, ຢູ່ໃນຊັ້ນໃດກັບໝູ່ເພື່ອນທີ່ບ່ອນຝຶກຫັດ, ຫລື ການເອີ້ນຢູ່ໃນໂບດຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງຄືວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້, ວ່າໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂນ້ມອ່ຽງໄປຫາພຣະອົງ, ແລະວ່າຂ້າພະເຈົ້າ
ເຕັມໃຈທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ
ສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ—ຖ້າຫາກຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້—ແລ້ວທຸກສິ່ງຈະ
ເປັນໄປດ້ວຍດີ.¹⁵

ແລະ ທຸກສິ່ງກໍເປັນໄປດ້ວຍດີ.

ສຸດທ້າຍຈະເປັນທຳອິດ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ສົນໃຈວ່າເຮົາໄດ້ໃຊ້ວັນເວລາຂອງເຮົາຢູ່ໃນ ວັງອັນສວຍງາມ ຫລື ໃນຄອກສັດ.
ພຣະອົງຮູ້ວ່າເຮົາຢູ່ໃສ, ບໍ່ວ່າສະພາບການຂອງເຮົາຈະເປັນແບບໃດ ກໍຕາມ. ພຣະອົງຈະໃຊ້ຄົນ
ທີ່ໂນ້ມອ່ຽງໃຈໄປຫາພຣະອົງ—ໃນວິທີຂອງພຣະອົງເອງ ແລະ ໃນຈຸດປະສົງອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

ພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ບາງຄົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຊຶ່ງເຄີຍມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ອາດບໍ່ຖືກຂຽນໄວ້ຢູ່ໃນປັນທຶກແຫ່ງປະຫວັດສາດ. ເຂົາເຈົ້າເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບພອນ, ຖ່ອມຕົນ, ຜູ້ເຮັດຕາມ ຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແລະ ໃຊ້ຊີວິດເຮັດແຕ່ຄວາມດີ.¹⁶

ສາມິພັນລະຍາຄູ່ໜຶ່ງທີ່ເປັນພໍ່ແມ່ຂອງເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງເຖິງຫລັກທຳຂໍ້ນີ້ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ສາມິໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງງານເຫລັກໃນລັດຢູທາ. ໃນຕອນກິນເຂົ້າທ່ຽງ ລາວຈະອ່ານປຶ້ມພຣະຄຳພີ ຫລື ອ່ານວາລະສານຂອງສາສນາຈັກ. ເມື່ອພະນັກງານຄົນອື່ນໆເຫັນລາວເຮັດແນວນັ້ນ, ພວກເຂົາກໍມັກເວົ້າກວນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວ. ເມື່ອພວກເຂົາເຮັດແນວນັ້ນ, ລາວໄດ້ເວົ້າລົມນຳພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມອ່ອນໄຫວ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈ. ລາວບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ຄວາມຂາດການນັບຖືຂອງພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ລາວໃຈຮ້າຍ ຫລື ຄຽດແຄ້ນ.

ຫລາຍປີຈາກນັ້ນ ຄົນໜຶ່ງໃນພວກທີ່ເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍລາວໄດ້ລືມປ່ວຍໜັກ. ກ່ອນຄົນນັ້ນຕາຍ, ລາວໄດ້ຂຽນໃຫ້ຊາຍຜູ້ຖ່ອມຕົນຄົນນີ້ ເປັນຄົນກ່າວຢູ່ໃນງານສົ່ງສະການຂອງລາວ—ຊຶ່ງລາວກໍໄດ້ເຮັດ.

ສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດຂອງສາສນາຈັກຄົນນີ້ບໍ່ເຄີຍມີຖານະ ຫລື ຮັ່ງມີທາງໂລກ, ແຕ່ອິດທິພົນຂອງລາວຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງໄກສຳລັບຄົນທີ່ຮູ້ຈັກລາວ. ລາວໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນອຸປະຕິເຫດຢູ່ບ່ອນທຳງານໃນຂະນະທີ່ພະຍາຍາມຊ່ອຍເຫລືອພະນັກງານຄົນໜຶ່ງຜູ້ຄາຢູ່ໃນຫົມຂະ.

ພາຍໃນປີນັ້ນ ແມ່ໝ້າຍຂອງລາວໄດ້ຮັບການຜ່າຕັດສະໝອງ, ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ນາງຢ່າງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ຜູ້ຄົນມັກມາຢ້ຽມຢາມນາງ ເພາະນາງມັກຟັງ. ນາງຈິ່. ນາງເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ. ໂດຍທີ່ບໍ່ສາມາດຂຽນ, ນາງໄດ້ທ່ອງຈຳເລກໂທລະສັບຂອງລູກຫລານຂອງນາງ. ນາງຈິ່ວັນເກີດ ແລະ ວັນຄົບຮອບຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ຄົນທີ່ມາຢ້ຽມຢາມນາງໄດ້ຈາກນາງໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກດີກ່ຽວກັບຊີວິດ ແລະ ຕົວເຂົາເອງ. ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່ານາງຮັກພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ນາງເປັນຫ່ວງເປັນໄຍ. ນາງບໍ່ເຄີຍຈົ່ມວ່າແຕ່ໄດ້ໃຊ້ວັນເວລາຂອງນາງເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ. ເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຂອງນາງເວົ້າວ່າ ສະຕີຄົນນີ້ເປັນພຽງຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນສອງສາມຄົນ ເທົ່ານັ້ນທີ່ນາງຮູ້ຈັກຜູ້ໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງເຖິງຄວາມຮັກ ແລະ ຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ສາມິພັນລະຍາຄູ່ນີ້ ອາດສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມີຄ່ານ້ອຍທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກນີ້. ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງຊາຄຸນຄ່າຂອງຈິດວິນຍານດັ່ງທີ່ໂລກຊົງຊາ. ພຣະອົງຮູ້ສາມິພັນລະຍາທີ່ຊື່ສັດຄູ່ນີ້; ພຣະອົງຮັກເຂົາເຈົ້າ. ການກະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງສັດທາທີ່ເຂັ້ມແຂງໃນພຣະອົງ.

ທ່ານສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ອາດເປັນຄວາມຈິງທີ່ມະນຸດບໍ່ມີຄ່າຫຍັງ ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບຄວາມກວ້າງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະວານ. ໃນບາງເວລາເຮົາອາດ ຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ສຳຄັນ, ບໍ່ມີໃຜເຫັນ, ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ຫລື ຖືກລືມ. ແຕ່ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ ສະເໝີວ່າ—ທ່ານສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ! ຖ້າທ່ານມີຄວາມສົງໄສເຊັ່ນນັ້ນ, ໃຫ້ຄິດເຖິງຫລັກທຳອັນສູງສົ່ງສີ່ຢ່າງນີ້:

ໜຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າຮັກຄົນຖ່ອມຕົວ ແລະ ອ່ອນໂຍນ, ເພາະເຂົາ “ເປັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນອານາຈັກສະຫວັນ.”¹⁷

ສອງ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບຄວາມສົມບູນແຫ່ງພຣະກິດຕິຄຸນ [ຂອງພຣະອົງ] [ໃຫ້] ປະກາດໂດຍຄົນອ່ອນແອ ແລະ ທຳມະດາຕໍ່ທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.¹⁸ ພຣະອົງໄດ້ເລືອກສິ່ງທີ່ອ່ອນແອຂອງໂລກ [ໃຫ້] ອອກມາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງ ເພພັງລົງ¹⁹ ແລະ ເຮັດໃຫ້ສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ອັບອາຍ.²⁰

ສາມ, ບໍ່ວ່າທ່ານຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າສະພາບການຂອງທ່ານຈະເປັນ ແບບໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າວຽກງານຂອງທ່ານຈະຕຳ້ຕ້ອຍພຽງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າຄວາມ ສາມາດຂອງທ່ານຈະຈຳກັດຫລາຍເທົ່າໃດກໍຕາມ, ບໍ່ວ່າການປະກົດຂອງທ່ານຈະທຳມະດາຫລາຍປານໃດກໍຕາມ, ຫລື ການເອີ້ນຂອງທ່ານຢູ່ທີ່ໂບດຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ, ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຍັງເຫັນທ່ານຢູ່. ພຣະອົງຮັກທ່ານ. ພຣະອົງຮູ້ໃຈທີ່ຖ່ອມຕົນຂອງທ່ານ ແລະ ຮູ້ການກະທຳດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຂອງທ່ານ. ທັງສອງຢ່າງຈະຮວມກັນເປັນປະຈັກພະຍານອັນເປັນນິດເຖິງຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ສັດທາຂອງທ່ານ.

ສີ່ ແລະ ສຸດທ້າຍ, ຂໍໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງທີ່ທ່ານເຫັນ ແລະ ປະສົບການໃນຕອນນີ້ ຈະບໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຕະຫລອດການ. ທ່ານຈະບໍ່ຮູ້ສຶກເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍ, ໂສກເສົ້າ, ເຈັບປວດ, ຫລື ທີ່ຖອຍໃຈຕະຫລອດໄປ. ເຮົາມີຄຳສັນຍາທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະບໍ່ລືມ ແລະ ບໍ່ປະຖິ້ມຄົນທີ່ໂນ້ມອ່ຽງຫົວໃຈຂອງເຂົາມາຫາພຣະອົງ.²¹ ຈົ່ງມີຄວາມຫວັງ ແລະ ສັດທາໃນຄຳສັນຍານັ້ນ.

ຈົ່ງຮຽນຮັກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ກາຍເປັນສາມູສິດຂອງພຣະອົງໃນການເວົ້າຈາ ແລະ ການກະທຳ.

ຈົ່ງແນ່ໃຈວ່າ ຖ້າຫາກທ່ານພຽງແຕ່ຍິດໝັ້ນ, ເຊື່ອໃນພຣະອົງ, ແລະ ຊື່ສັດຕໍ່ໄປໃນການຮັກສາ ພຣະບັນຍັດ, ວັນໜຶ່ງທ່ານຈະໄດ້ພົບເຫັນຄຳສັນຍາທີ່ເປີດເຜີຍຕໍ່ອັກຄະສາວິກໂປໂລດ້ວຍຕົວທ່ານເອງ ທີ່ວ່າ: “ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນ ຫຼຸບໍ່ໄດ້ຍິນ ແລະ ສິ່ງທີ່ມະນຸດຄິດບໍ່ອອກ ແມ່ນສິ່ງນັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມ ໄວ້ໃຫ້ແກຄົນທັງຫຼາຍທີ່ຮັກພຣະອົງ.”²²

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຜູ້ມີອຳນາດສູງສຸດຢູ່ໃນຈັກກະວານແມ່ນພຣະບິດາຂອງວິນຍານຂອງເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກທ່ານ. ພຣະອົງຮັກທ່ານດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ບໍລິບູນ.

ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າ ທ່ານເປັນພຽງມະນຸດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກນ້ອຍໆພຽງຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ— ແຕ່ພຣະອົງເຫັນທ່ານວ່າເປັນລູກຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງເຫັນທ່ານວ່າ ເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມສາມາດ ແລະ ໄດ້ອອກແບບໃຫ້ກາຍເປັນເຊັ່ນນັ້ນ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າ ທ່ານສຳຄັນຕໍ່ພຣະອົງ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເຊື່ອແທ້ໆ, ໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ຈັດຊີວິດຂອງເຮົາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະເຂົ້າໃຈຄຸນຄ່າ ແລະ ຄວາມສາມາດອັນແທ້ຈິງນິລັນດອນຂອງເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງມີຄ່າຄວນຕໍ່ພອນອັນລ້ຳຄ່າຂອງ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາທີ່ມີໄວ້ສຳລັບເຮົາ, ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນພຣະນາມ ຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Moses 1:2.
2. See Moses 1:10.
3. See Moses 1:33.
4. See Andrew Craig, “Astronomers Count the Stars,” BBC News, July 22, 2003, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. See Moses 7:30.
6. ໂມໄຊຢາ 4:11.
7. See Doctrine and Covenants 18:10.
8. See Moses 1:38–39.

9. William Knox, “Mortality,” in James Dalton Morrison, ed., *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397.
10. See Doctrine and Covenants 121:7.
11. 3 ນີໄຟ 11:38.
12. ໂມໄຊຢາ 3:19.
13. ລູກາ 18:14; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 9–13 ນໍາອີກ.
14. ໂມໄຊຢາ 2:17.
15. ດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ ເປັນຜູ້ທໍາອິດຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງເພີ່ນທີ່ຮຽນຈົບ.
16. ເບິ່ງ ກິດຈະການ 10:38.
17. ມັດທາຍ 18:4; ເບິ່ງ ຂໍ້ທີ 1–3 ນໍາອີກ.
18. See Doctrine and Covenants 1:23.
19. See Doctrine and Covenants 1:19.
20. 1 ໂກຣິນໂທ 1:27.
21. ເບິ່ງ ເຮັບເຮີ 13:5.
22. 1 ໂກຣິນໂທ 2:9.